

VITA MARINA

MAANDBLAAD GEWIJD AAN ZEE-AQUARISTIEK EN ZEE-BIOLOGIE

6e Jaargang no 11

Redactie Bob Entrop

November 1956

MET TEGENZIN, MAAR NOODZAKELIJK

Aan het eind van het jaar maken alle zakenlieden balans op en wordt tevens het gehele bedrijf op de keper beschouwd. Daarbij gaat blijken of de maak gefloreerd heeft, of er verlies geleden is, welke veranderingen er moest plaats vinden... Welnu U zult kunnen begrijpen dat soortgelijke handelingen ook in ons bestuur gepleegd worden. Daarbij zit natuurlijk ook de penningmeester aan de grote tafel en zegt wat hij op het hart heeft. Wat hij nu zegt was geen nieuwtje, want we hadden er reeds zo vaak over gesproken, maar staande hadden we het maar weer uitgesteld en gehoopt dat het ook zonder die verandering wel zou gaan, tot op dit moment. Nu benden wij met de beste wil van de wereld aan de ingediende mutatie van de penningmeester onze goedkeuring uit te houden. Nu moet het er toch van komen, alhoewel het ons nog steeds niet van harte gaat, want we hebben nu eensal een verschrikkelijke hekel aan CONTRIBUTIEVERHOOGING. Wanneer echter de penningmeester voorstelt dat het papier 3-4 x zo duur is geworden, de drukkosten gestegen zijn, de portekosten verhoog zullen gaan, dan zo zegt hij is het onverantwoord om de oude contributie te handhaven. En zo gaat hij voort-wanneer we rondom ons zien de prijsverhoging voor niemand een wereldwonder. Ieder woldenkend lid zal best kunnen begrijpen dat er niet aan te ontkomen is, hoe graag we ook anders zouden willen. Ieder woldenkend lid zal er maar in zijn mening ook geen bewaar in zien om voor de liefhebberij ongeveer 20 cent per maand meer te gaan betalen. De penningmeester heeft nog lang gesproken en zijn woorden niet ofificeer gestaafd. Toen da hamer viel was het besturende besluit genomen: DE CONTRIBUTIE WORDT VAN F. 4,- VERHOOGD TOT F. 6,-50. Ieder niet-werkgroplid wordt dus verzocht F. 6,-50 voor 1957 te willen overmaken op giro 606100 Stichting Biologia Maritima. Zij die reeds F. 4,- gestort hebben worden verzocht F. 2,-50 bij te storten. Naugae Werkgroepleden worden verzocht F. 2,-50 bij te storten, aangezien zij de F. 4,- voor 1957 reeds in hun maandcontribution betaald hebben. Zij betalen voortaan F. 1,- per maand en zijn dan verder van alles af. Het Bestuur hoopt nu van harte dat alle leden begrip zullen hebben voor deze noodzakelijke besturende beslissing en ook van u bent kent alles zullen doen om het de penningmeester gauw maar de zin te maken. Wilt u wel geloven dat het voor een penningmeester helemaal geen plesier-tje is om milieke bijdragen voor Vita Marina te moeten leveren. Daarom vraagt hij u met elke en zo snel mogelijk uw contributie te willen storten, dan is hij en U deze rare geschiedenis ook weer gauw vergoten. Hij rekent op U!

Het Bestuur

De ideale aquariumvis

door A. P. Anir

Hebt U zich wel eens de ideale aquariumvis voorgesteld? Ongetwijfeld zou U het volgende zeggen:

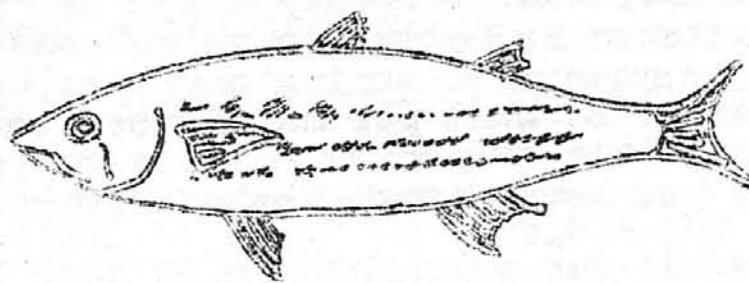
Mijn vis moet sierlijk zijn en intelligent, levendig en toch niet onrustig, bedrijvig en toch geen schade veroorzakend. Hij moet met schommelingen van temperatuur en S. C. genoegen nemen en terstond eten wat hem wordt voorgezet. Verder wil ik jaren plezier van hem hebben zonder dat hij door mijne ruiters heengroeit.

En uiteraard mag hij geen vlokreeft kwaad doen.

Welnu, met Uw welnemen deze vis bestaat en denk nu niet, dat ik flauwe grapjes maak. Voorjaar '54 - een frisse dag in Mei - dwalen mijne verloofde en ik over het strand van Parnassos (Bloemendaal). Onze verliefde gesprekken handelden over garnal en slawier, toen we in een flinke strandplas - het was eb tussen twee haakjes - iets zagen zwemmen. Het bleken echter visjes te zijn, 4 cm lang, die zich in schoolverband dicht onder de oppervlakte voortbewogen.

Natuurlijk hadden we slechts een fototoestel en een leeg koekblik bij ons. Dankzij de natuurlijke Nederlandse begaafdheid voor inpoldering en dijkengewichten wisten we de drie snelle dierertjes te verschalken. Onder de voorlopige naam van witvis werd de vangst mee naar huis genomen, waar de meer dan happende visjes in het aquarium - een volglazen baktje - 45 x 30 - werden gedeponeerd. Ze waren langwerpig gestroomlijnd, vijf dik en bedekt met zilveren schubben. De rug was iets donkerder, de zijden onduidelijk gestreept en de dikke lippen waren al heel karakteristiek. Van voren gezien vormde de bek een V-figuur.

De weinige beschikbare literatuur raadplegend maakten we uit, dat het HARDERS - Mugil - renata Riso - moesten zijn.

HARDER - Mugil renata Riso

Als we nu onze aquariumtoestand vergelijken met die van destijds, dan is het gerechtvaardigd om van de oertijd te spreken. In de oertijd dus, was er alleen een borrelaartje, dat het moestal niet deed, maar onze harder-tjes zwommen na enige dagen nog steeds rond. We zeiden spijtig tot elkaar dat het geen blijvertjes waren, want ze aten niet. Met eindeloos geduld werd er gehakte tubifex gestrooid. Het was een waar feest toen de dieren de vijfde dag wat voedsel slickten. Het werd somer en de vensterbank ontving een massa licht terwijl er ook axenen gedaan moest worden. Het aquarium werd fris en helder, de temperatuur liep op,

tot tropische waarden. De hardertjes hielden het. Zij aten verbluffend goed en veel, zij bleken in het geheel niet kieskeurig. Er waren catastrophen, mosselvergiftiging, zwavel onder de stenen en tenslotte schade het bakje, zodat de kamer vol met emmers en tassen kwam te staan. In het roestige aquarium wat nu kwam iets groter werd het water al minder groen, de berrelaars broeide redelijk, mosselvergiftiging kwam zelden voor. De harders groeiden en gingen tot de lievelingen van de bak behoren.

Ze kregen persoonlijkheid zowel door hun iete verschillende vorm als door hun individueel verschillend gedrag. Het waren dertien dieren die met grote vaart konden rondzwemmen zonder zich te stoten. Ze aten fantastisch en groeiden dan ook flink.

We drukten hun groet uit in boterhammenheden. Toen ze tusschen een ferme boterham konden beleggen waren wij zover, dat de grote bak geplaatst kon worden - 80x40 cm met achterwand en filter. Wat van gezout. De hardertjes groeiden. Er kwam een tijd, dat elke harder voldoende was voor 1 boterham. Laten we stilzwijgend aan alle avonturen, die we met ze beleefden, voorbijgaan en de toestand van vandaag in ogen schuw nemen.

Drie dikke ruim 15 en lange vissen, bewegen zich statig door de bak, zoeken zandhappend langs de bodem of wervelen aan de oppervlakte door de verse watervluchtigheid heen. Gaat de verlichting aan, dan zijn ze nauwelijks onzichtbaar. Roerloos als grise-zilveren torpedo's liggen ze dan in de lavastenen groot, ergens bij de achterwand. Na enige tijd komen ze te voorschijn, aarwankelijk melkaleek van de slaugt, maar al gauw worden rug en vinnen weer donker en komt de streptekening goed uit.

Wol belangstelling kruisen ze voor de ruit heen en weer om als tubifex of mosselvlees gevoederd wordt een geweldige activiteit te ontwikkelen. Een kluft worpjes wordt eerst met een ferme staartslag uiteengedreven, vervolgens slokken ze in snel tempo het kronkelend voedsel op.

Wanneer we doorgaan met voederen tot ze genoeg hebben (doen we zelden) eten ze vlot een mossel per vis.

Na het eten als de ammonien opstaan en de binnenuit krijgertje spelingen ze vredig in schoolverband wat aan de stenen grijpen. Ze staan dan onder een hoek van zestig graden druk te doen of zweven dicht onder de oppervlakte voorbij.

Het is een lust deze grote dieren bezig te zien. Geen steen gaat van zijn plaats, hoogstens spat er wat water tegen de dekruiters. Met nauwelijks zichtbare bewegingen van het brede gestroomlijnde lichaam werden er keren in volmaakte curven.

Ze worden te groot! Dat hebben wij al vaak gezegd en er zijn wel enkele planten gevreesd, van los laten in zee en zo. Maar als straks ons kleine aquarium staat hebben ze weer ruimte. De arige oplossing dunkt ons!*

Het valt ons nauwelijks meer op dat de harders in volstrekte vrede leven met de sierlijke steurkrabbetjes, de mollige aal en de andere dieren. Zelfs in tijden van honger hebben zij zich nooit aan hun maatzen vergrepen, hoewel de kleine bekjes flinke brokken kunnen verwerken.

Van tijd tot tijd krijgen ze het. Ze staan dan door de bak als gekken zowel in het donker als wanneer het licht aan is en doen ineens schuw.

De aanzicht van een witte lap doet ze als hazen in het hol vluchten. Dit duurt niet langer dan een week of drie, dan kalmeren ze weer. In die dagen zien ze er gehavend uit, vol louse schubben en krassen over kop en lichaam. We zijn er nog niet achter wat het is, bromst trekdrang of een waterkwestie. We gaan in elk geval de tijden registreren dat "ze het hebben".

Genoeg over onze lievelingen. In Tryvall's Jenkins: The fishes of the British Isles, hebben we gelezen dat harders zeldzamer lange darm bezitten en dat ze zich in de natuur voeden met heel klein grut.

Afgelopen September hebben we hele scholen harders in de Middellandse zee zien zwemmen en het was gewoon ontroerend om te zien, hoe ze in hun gedrag op ons drietal leken. In tientallen grazen de zilveren dieren over de begroeide stenen. Het was in de zuidelijke zon een fantastisch gezicht.

U ziet het, er bestaan heel dankbare, interessante aquarumvissen (wie weet nog hoeveel?) en als U bovenstaande beweringen naar het rijk der fantasie wilt verwijzen, een goede raad: Ga in Mei eens naar het strand van Parnassio en wandel eens langs de plasjes bij eb. Als U een paar hardertjes houdt spreken we elkaar nog eens!

Naschrift van de redactie. Voor zulke artikeltjes houden wij ons altijd gaarne aanbevolen. Zij getuigen van doorzettingsvermogen enthousiaste en als kroon op het werk SUCCES! Dat geeft ook hsn, die nog wel eens moeite hebben met het in het leven houden van zeevissen in het aquarium weer goede moed.

-0-0-0-0-0-

INTERNATIONAAL TRANSPORT VAN ZEEDIEREN

door H. COMPAAN

Ik heb getracht en met succes enkele slakjes per luchtpost naar de heer Audretsch in Canada te sturen. 3 Purperslakken en 4 alikruiken zijn in een klein cartonnen doosje, voorzien van een paar kleine luchtgaatjes als een expresso luchtpostbrief naar Calgary gestuurd. Zij waren in het doosje tussendoor verpakt met wat propjes nat toiletpapier en wat aquariumkool. In het doosje zat eerst een velletje plastic voordat het pakpapier er om heen ging. Het woog 31 gram en het kostte F. 2.35.

Alles is levend overgekomen, alleen 1 van de alikruiken was leeg. Ik vermoed dat deze bij vergissing in het doosje is gedaan. De purperslakken gingen in het aquarium van de heer Audretsch spoedig dood door de honger, maar de alikruiken doen het prima. Ze houden de ongewenste alengroei goed in bedwang!

Dit alles is twee maanden geleden gebeurd. Ik vermoed dat de zomermaanden hier ongeschikt voor zijn. Het gorit en het natte papier kan ik niet strikt verantwoorden, maar het leek me veiliger. Mogelijk is het overbodig. Dat zullen verdere proeven wel uitmaken.

Eens een kleine herinnering: Makar in onze penningmeester gauw gelukkig met de start van onze congresdactie voor 1957?

Pocketbooks

die voor ons van belang zijn.

Ongeveer een jaar geleden besprok ik in het kort een aantal pocketbooks die voor onze liefhebberij van belang waren. Ik heb er nu weer een stuk of elf voor me liggen. Daaronder zijn echter ook een aantal die in het algemeen voor elke natuurliefhebber van belang zijn. Daar is dan in de eerste plaats een schitterend zakboekje voor de Amerikaanse strandwandelaar : "SEASHORES" (A Golden Nature Guide), Simon & Schuster, New York. De professoren H. S. Zim en L. Ingles geven 475 gekleurde tekeningen (zeer goede) in een overzicht van het kustleven van de U.S.A. Achtereenvolgens worden behandeld: het veldwerk, algemene oceanografie, plankton, wieren, systematiek, kustleven in het algemeen, zakkijpen, sponsen, bryozoen, kwallen, neanemonen enz., koraal, wormen, poliepen, stekelhuidigen, kreeftachtigen, mollusken, strand- en duinplanten, zeevogels; een literatuurlijst, een lijst van stations, musea, aquaria en een inhoudsopgave. Behalve determinerwerk worden er ook veel biologische en economische teksten gegeven. Prijs £. 35 dollar. Een kostelijk bezit. De vissen worden apart behandeld in een boekje van dezelfde serie. (Formaat 10x15,3 x 1,2 cm)

Dan is er in de "Perlen-Reihe" (Verlag adalbert Pachau, Wien) van de hand van Guido Pindorf een boekje over het see-aquarium heuden. Nr 112 van de serie. Het boekje (formaat 10,5x14,7x0,4 cm) bevat 84 pagina's tekst, 9 foto's en 35 tekeningen. Het kostte me F. l. 15. Het is op dezelfde manier ingedeeld als het omlangs besproken boek van Willeger, maar natuurlijk niet zo uitgebreid. Het is echter veel beter dan de omlangs besproken meer dan 2x zo dure brochure van Rothenküster. In de "Panther"-serie nr 603 (Hamilton & Co, Stafford Ltd, London) is van de hand van Philip Street een boekje verschenen onder de titel: BETWEEN THE TIDES Formaat 12x18x1,2 cm, 157 pag., 41 afbeeldingen en 38 foto's. Het is het beste te vergelijken met een verkleinde editie van The Sea Shore. Prijs F. l. 65. Het lijkt me vooral voor beginnaren wel aardig. Een kleinood is "DAS KLEINE BUCH DER MEERESWUNDER" (Insel-Bücherei nr 158, Insel Verlag, Leipzig) 110 prachtige gekleurde afbeeldingen van allerlei in- en uitthewse schelpen, met een korte begelideerde tekst. FISHLIKE is weer eens iets anders. A. F. Magri Mac Mahon behandelt op zijn manier de vissen (Pelican Al 61). De algemene biologie van de vis en ook de esthetische en gastronomische aspecten van het vis-zijn worden ons onderhoudend verteld. Een deel van het boek is in het bijzonder gewijd aan zoetwatervissen. 208 Pagina's, 9 tekeningen en 16 foto's.

A DICTIONARY OF SCIENCE (Penguin-R 1) kan ons prima informeren over de betekenis van de talloze wetenschappelijke woorden en termen, die de laatste jaren steeds meer van zien doen spreken. Door de snelle vooruitgang van vele takken van wetenschap breidt ook de terminologie steeds uit. Dit boekje is up to date en kan ons naast de reeds besproken "Dictionary of Biology" goede diensten bewijzen.

In de zeer goede Rororo-serie is also nr 22 verschenen "LIMBEN UND UMWELT. VOM GESAMTHAUSHALT DER NATUR" door A. F. Thienemann (Rowohlt's deutsche Enzyklopädie, Rowohlt, Hamburg) 153 pag. Prijs F. l. 90. Het is een geleiding

in de zgn. Oekologie. Dit is de wetenschap die zich bezig houdt met de studie van de betrekkingen tussen dieren en planten enerzijds - in het bijzonder dier- en plantengemeenschappen - en hun omgeving anderzijds, dood en levend. Een wetenschap die steeds meer op de voortgrond komt. Om een indruk van de inhoud te geven zal ik maar de titels van de hoofdstukken geven. Het zijn dan: Ons beeld van de levende natuur, levingsgemeenschap en levensruimte, de invloed van de tijdfactor, voert de dierenwereld werkelijk een verdelgingsoorlog tegen de plantenwereld? plant en dier in het hoge noorden, het productiefbegrip in de biologie, van het wezen der oecologie, grondslagen van een algemene oecologie, over de auteur, verklaring van vaktersmen, literatuurlijst (uitgebreid), index.

Over dierenpsychologie en de "persoonlijkheid" van dieren zijn twee goede boeken verschenen. In de eerste plaats THE PERSONALITY OF ANIMALS door H. Munro Fox (Pelican A78, 2½ sh., 155 pag.) Verder STREIFZUGE DURCH DIE UMWELTEN VON TIERN UND MENSCHEN-BEDEUTUNGSLEHRE door Jakob von Uexküll (RoRoRo, 13, F. 1, 90, 182 pag.) Beide boekjes, maar vooral het duitsche dat zeer verhelderend is getillustreerd, zijn de moeite waard.

Twee met elkaar nauw verband houdende onderwerpen zijn de erfelijkheidsleer (genetica) en de evolutie-theorie. Men kan zich hier voor heel goed oriënteren door de volgende boekjes te lezen: GENETICS door R. Kalmus (Pelican, A 179, 2 sh., 171 pag.) en THE MEANING OF EVOLUTION door G. Gaylord Simpson (Mentor, M66, F. 1, 90, 192 pag.)

In het eerste worden de wetten van de erfelijkheidsleer in alle delen van de biologie besproken en de consequenties er van. In het tweede vindt U op een eenvoudige en zeer duidelijke wijze verteld de geschiedenis van het leven op aarde, gezien in het licht van de evolutieleer.

H. Compaan.

GEVRAAGD. Ons lid de heer van Soldt vraagt te koop boeken op Zee-Biologisch gebied, zoals de bekende delen van de Fauna van Nederland e.d.

Reeds in zijn bezit zijn:

Het Zeevateraquerium van Portielje

Zeedieren van Kees Haan

Het Zee-Aquarium van Bob Entrop.

Aanbedelingen met prijzen te zenden aan D.C. van Soldt
Middelburgsestraat 55 Scheveningen.

WAT WILT U IN VITA MARINA LEZEN?

Het antwoord op die vraag zou de redactie graag eens van de lezers vernemen. Het zal toch vaak ook met U zo zijn, dat U de wens uit om van een bepaald onderwerp eens iets meer te willen weten, dus te willen lezen. Welnu meestal zullen wij als redactie deze wens wel in vervulling kunnen doen gaan, want weet wij meer van U horen voor welke onderwerpen bij U belangstelling bestaat. Laten wij er dus een soort enquête van maken. Stuur U nu allen een onderwerpenverlanglijstje naar de redactie. Hoe meer onderwerpen hoe beter. De Vita Marina zal er alleen maar afwisselender van worden. Mogen wij op Uw medewerking rekenen? Bedankt!

Joegoslavie

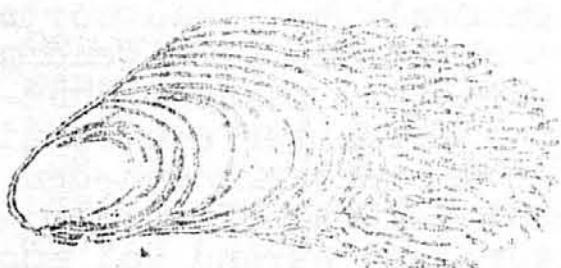
door Bob Entrop

Land van mooie zeebeesten, balkende ezels en onverstaanbare taal.

Het op vacantie gaan in '56 vloot niet zo erg. Een nieuwe zee-aquariumer van enkele maanden als aanwinst voor het gezin stuurde het plan om als echtpaar op reis te gaan begrijpelijkwijls wat fir de war. Daardoor vertrek de ene week na de andere, zodat het al tegen eind September liep dat ik toch nog ernstig over een verzamelreis liep te prakkeren. Een gesprek met iemand die het vorige jaar de kusten van Joegoslavie had bezocht, deed de wip naar Joegoslavie doorslaan. Ik had nl. getwijfeld tusschen een hernieuwd bezoek aan Bretagne dan wel een verkenningstocht naar Triest en het noordelijk deel van Joegoslavie. Toch genoot bleker in deze tijd van het jaar moeilijk te vinden dus stapte ik op een dag in begin October belast met twee grote koffers, een rugzak en de nodige cameraspullen in den Haag in de trein, die mij na 28 uur hopelijk behoud in Triest zou doen belanden. En later de verschillende spoorwegen nu ook nog hun spoorboekjes beloften gehouden hebben ook. Met een vertraging van ongeveer 3 minuten-wat geen naam mag hebben op een afstand van ongeveer 1500 km-schitterde in zuidelijk zonnelicht een knoop van een kaartje Triest. Ik was dus op mijn eerste excursiepunt gearriveerd. Onnodig te vertellen dat ik het enerige regenweer in Holland achter gelaten had. Hier scheen dezon, maar volgens de Italialaren wou si er een niet normale koude zeewind, die het water in de havens voest tegen de kadeuren deed spatten. De enkele vissersboten, die vanuit de bocht van Venetie met hun vangsten naar Triest waren komen stonden schommelden als schommelwiegen. Dit kon echter niet verhinderen dat ik na "een gesprek" met handen en voeten" op het kleiige dok klom om tussen enorme kleibonken, die kluften beharde mosselen (*Modiolus barbatus*) bleken te zijn, mijn eerste buit begin te verspreiden.

Het lijst in mijn bedoeling-dit even tussen twee haakjes om aan het eind van dit verslag een lijst van marine mollusca op te nemen, speciaal voor de schelpenverzamelaars onder onze lezers. Om kort te gaan, hier tussen al die mosselen ontdekte ik heel wat schelpensoorten, die aan onze kusten in het geheel niet voorkomen-hetgeen natuurlijk begrijpelijk is maar ook vele exemplaren van schelpjes, die bij ons tot de zeldzaam heden behoren, zoals de *Arca laeta*.

Mijn knuffelparadijs op de dekken kon niet lang duren, want er werd mij herhaald gemaakt dat de vissers weer zee wilden kiezen. Grappig was wel dat die als zeerovers uitziende vissers in het begin maar niet zonder schipper dat ik en waren ik al dat kleine grut, waar zij achteloos overtroen heerden, voorzichtig in kleine doosjes

Modiolus barbatus

sat op te bergen. Plotseling mistte ik mijn doosje met kostbaarheden. Het bleek op het gehele dek niet meer te vinden, maar wel zag ik op de kade een van de vissers door valse kadeslenteraars en collega's omringd geïnteresseerd naar iets kijken. Het was mijn doosje met klein grut, dat van hand tot hand ging en waarover ieder in rumoerig en breed-spakig Italiaans zijn mening te kennen gaf. Wat moet je daar nu aan eten? bleek zo'n beetje de vraag van het onderlinge gesprek te zijn. Toen ik echter ik echter in mijn beste Italiaans de woorden Museo di storia naturale Hollanda opspoot kijkte men "begrijpend" Si, si signor! Dat was mijn eerste kennismaking in Triest, waarmee ik tenminste het begroeten van enkele professoren van het grote museum in Triest niet mistel. Maar daareyer zal ik U in mijn walaas maar weinig vertellen; wat zal U als lezer uiteindelijk de moeilijkheden en beslommeringen van alle dag en dus ook van vacantiedagen met een uitsonderlijk biologisch doel interesseren.

In het kort wil ik U wel vertellen dat er van het verzamelen van levende dieren voor het aquarium in Triest geen spat kon komen. In de eerste plaats dienden we te weten dat de Adriatische zee evenals de Middellandse zee geen of praktisch geen eb en vloedverschil kent. Het water daalt hoogstens een 30-40 cm, zodat slechts een zeer snelle gordel bij eb te onderzoeken is. Alleen dus die dieren, welche op of tussen de rotsen leven zouden te bemachtigen zijn. Aangezien ik te voet was heb ik er van af gezien en de omgeving van Triest te gaan verkennen, teneer daar mij door een van de professoren verteld was dat de rijkdom van de fauna rond Triest er al heelreisat bijstond. Dit vondt zijn oorzaak in het spuiten van afgewerkte stoffen door een korteings gebouwde oliferaffinaarderij. Van de prachtige kokervormen (*Spiriographis spallanzanii*) was b.v. geen enkel exemplaar meer te bemachtigen. In de tweede plaats beschikte het instituut van Triest niet meer over een eigen boot, waarmee dus ook de kans op see-excursies voor mij verkeken waren. In de derde plaats was mijn reisdoel ook zeker voor 50% malacologisch ingesteld, dus verzette ik mijn blikken voor wat Triest en omgeving betreft maar dit terrein. Naast hetgeen ik van de vissersboten buitnaakte werd door mij veel verzameld in de badplaats Grado-ongeveer 80 km noordelijk van Triest, welke vindplaats mij door de directeur van het Instituut was aangeraden. Tmidder van een aaneengesloten rotskust vond ik in Grado een Zandvoorts aandoend strand met veel hotels, die elk een stuk strand in eigendom hadden, waarop hun gasten in de zomermaanden naar hartelust konden zonnebaden en schreeuwen. Maar gelukkig lag het badoceanum reeds ver achter mij en was ik op een paar arbeiders na die reeds aan de winterwerkzaamheden begonnen waren de enige strandbezoeker. Wat een genot. Helraas! in je eentje, geen mens waar je rustie mee kan krijgen en verder een strand vol mooie schelpen, waarin je naar hartelust kunt grabbelen.

Het enige waarvan ik te denken had dat ik de bus van 5 uur naar Triest niet mocht missen, want dan was ik opgelaten. De volgende zou dan eerst de volgende morgen om 8 uur gaan. Maar verder was het een genot om daar te verzamelen. Omdat ik ook de laatste 5 minuten nog wilde hebben moest ik natuurlijk nog hollen om mijn bus te halen. Met nog van zeewater druipende zakken en tassem hees ik mij in de enorme bus en liet mij doodvermoeid neerplofzen. Het werd nu wel eens tijd om sinds vannorigen half zeven een stukje te gaan eten en het was verdienst, want er was hard voor gewerkt.